

ДИСТАНЦИОННО ОБУЧЕНИЕ
Бакалавърска програма
Специалност “Маркетинг и комуникации”

Курсова работа

НА ТЕМА:

**ЦЕЛИ И ЗАДАЧИ НА ОБЩАТА ВЪНШНА ПОЛИТИКА И
ПОЛИТИКА НА СИГУРНОСТ**

Изготвил:

Проверил:

2017

УВОД

Европейският съюз следва два основни вида политика по отношение на останалата част от света: икономическа политика - чрез търговски споразумения, помощ за развитие и хуманитарна помощ, и външна политика на външни отношения и сигурност - чрез Общата политика в областта на външните отношения и сигурността (ОПОВОС) и Европейска политика за сигурност и отбрана (ЕПСО).

Целта на курсовата работа е да се разгледат някои теоретични въпроси в областта на международните отношения и международната политическа икономия с оглед разкриване на основната роля на общата външна политика на ЕС.

1. Теории за международните отношения и политическата икономия

В съвременната област на международни отношения съществуват три доминиращи теоретични рамки: реализъм, либерализъм и конструктивизъм.

Реализмът разглежда международните отношения като постоянна борба за власт и надмощие между държавите в система на анархия -онова, което Бисмарк нарича „Realpolitik“. В съвременната неореалистична версия този подход приема три основни положения¹:

- Държавите са унитарни действащи лица и политическият елит и масите имат една концепция за националния интерес
- Този интерес се дефинира главно геополитически и с оглед на сигурността - като териториална цялост на държавата и структура на политическия строй - а не чрез икономически понятия.

---

¹ Smith, M. E. (2000) 'Conforming to Europe: The Domestic Impact of EU Foreign Policy Co-operation', *Journal of European Public Policy*, 7(4): 613-31

- Държавата защитава този интерес по рационален начин, като се стреми да максимизира своята сигурност при дадено относително равновесие на силите между държавите.

Реалистите следователно твърдят, че тъй като държавите имат стабилни териториални и социално-политически структури, техните геополитически преференции и тези за сигурност също са стабилни. Затова всеки от съперниците - актьори в международната система може да прогнозира вероятното поведение на останалите. Освен това, тъй като се смята, че интересите за сигурност са конфликтни, а не допълващи се, междудържавната политика обикновено е „игра с общ нулев резултат“ - т.е. ако една държава печели, друга трябва да загуби. Затова сътрудничеството между държавите едва ли е възможно, тъй като не съществуват много възможности за осигуряване на добър обществен резултат за всички и в една анархична система няма надеждни посредници за прилагане на разпоредбите. Следователно, след като бъдат създадени, международните институции (като ООН и ЕС) стават инструменти на предпочитанията на държавите, а не ограничение за властта им.

Либерализмът, от друга страна, вижда международните отношения като движени от глобалната икономическа взаимозависимост. Този подход тръгва от съвсем други презумпции относно предпочитанията и поведението на държавите:

- Държавите не са унитарни действащи лица, тъй като държавните преференции се формират чрез конкуренция между вътрешнонационални интереси и идеологии, при което социалните групи се стремят да „превземат“ държавата, за да защитава техните частни интереси („стремеж към наемане“), а елитите се стремят да запазят позициите си във властта, като „изтъргуват“